

HOOFDSTUK 17

EMRIS

Cyrs Woud blijft op zichzelf staan. Het groeit niet verder, maar lijkt wel dichter te groeien. Een van de vreemdste aspecten van het woud is dat naaldbomen en loofbomen door elkaar heen groeien, waardoor het bos aangeplant lijkt te zijn. (...) Men reist via schepen of luchtschepen vanuit Rhijn, Dreef en Vaasen naar de Tweelingsteden in Noordland. Alleen smokkelaars prefereren de tocht door het woud, of andere onpure lieden die de wet ontduiken.

Verslag van de secretaris van Zijne Keizerlijke Grootheid Focun III (1886 NS)

Tk draaide me met een ruk om, een rauwe explosie knalde mijn hoofd bijna uit elkaar. Blauwzwarte mist vulde mijn ogen. De grond rommelde onder mijn voeten en ik viel – een oneindig lange val naar beneden. Op het volgende moment lag ik languit op het bevroren gras onder de waslijn.

Eliora's hoofd verscheen boven me. 'Wat is er gebeurd?' Ze keek me geschrokken aan en hielp me overeind.

Wankelend liep ik naar het vuur en plofte neer. Ik had het vreselijk koud. Eliora roffelde kort op de wand van de woonwagen en een paar seconden later sprongen Sef en Boris eruit. Iedereen staarde bezorgd naar me.

'Je bent zo wit als m'n zakdoek.' Eliora legde haar hand op mijn voorhoofd en Boris duwde een kop water in mijn handen. Mijn tanden klapperden tegen de rand aan. Beelden flitsten door mijn hoofd. Bomen, zwarte stenen en een duizelingwekkende draaikolk. Elke seconde glipte er meer informatie door de kieren van mijn brein weg – alsof ik water met gespreide handen probeerde vast te houden.

'Ik stond op de weg. Ik zag grote bomen en zwarte muren en een ijzeren brug.' Ik ratelde door in de hoop dat ik zo veel mogelijk informatie kon onthouden. 'En

er was nog iets, iets belangrijks, maar ik... ik weet het niet meer,' zei ik wanhopig. Ik draaide me om naar Sef en zei huiverend: 'Dit bos kwam tot leven en volgens mij kwam het door Cyr.'

Sef knielde voor me neer. Voorzichtig nam hij de beker uit mijn handen en wreef met zijn handen over de mijne. Hij staarde peinzend naar een plek achter me, diep in het bos. Toen hij weer naar me keek was zijn blik veranderd.

'Ik denk dat de spanning te veel is geweest, dit bos werkt iedereen op de zenuwen,' zei hij op een geruststellende toon. 'Na een volle nacht en dag reizen en het vechten ben je gewoon uitgeput. Het was maar een droom, een nachtmerrie. Het is nu over. Haal eerst maar even rustig adem.'

Ik keek Sef kwaad aan. Het was geen spanning, ik had me niks verbeeld! Maar terwijl mijn boosheid aanwakkerde, sloop de twijfel naar binnen. Ik kon me steeds minder herinneren. Alleen een gevoel van naderend onheil – opgevoerde spanning, als een lus die werd aangetrokken of een glimp van een uitzicht boven een afgrond – bleef me bij.

Geïrriteerd stond ik op en rukte mijn hand uit die van Sef. Ik wilde niet dat Eliora en Boris zouden denken dat ik een zwak meisje was dat bij de geringste inspanning flauwviel en onzin uitkraamde. Beverig haalde ik adem en trok mijn handen door mijn natte haar. Om mezelf een houding te geven, vlocht ik het terwijl ik mezelf herpakte.

'Ik ben nog nooit eerder flauwgevallen,' zei ik.

Sef opende zijn mond.

'Oké, één keer eerder,' corrigeerde ik mezelf haastig. 'Maar dat was na een lange dag en nacht waarin ik amper had gegeten en er sprake was van zoveel spanning, dat ik niet anders kon en...' Ik zag Sef veelbetekenend naar me kijken. Eliora keek naar de grond, maar kon een vluchtig glimlachje niet onderdrukken.

'Ik weet hoe het klinkt, maar echt, ik ben niet zomaar flauwgevallen!' Koppig ging ik verder. 'En bovendien, tijdens de laatste en enige keer,' hierbij keek ik waarschuwend de kring rond, 'dat ik was flauwgevallen, had ik niet *gedroomd*.' Het laatste woord kwam er extra sarcastisch uit.

'Emris, kalm aan.' Boris kwam met opgeheven handen op me af en suste me alsof ik een van zijn paarden was. 'We zeggen niet dat we je niet geloven, maar Cyr is een oudewijvenpraatje. Er is geen Witte Schaduw. Het spijt me dat we je bang hebben gemaakt.'

Eliora sloeg een arm om me heen en zei op verontschuldigende toon: 'Ik had niet moeten lachen, het spijt me. Je hebt gewoon tijd en rust nodig om te herstellen van alles wat je hebt meegemaakt. Je moet je lichaam en ook je geest de tijd gunnen om dat in hun eigen tempo te doen. En daar is niets mis mee.'

Ik gaf het op. Als ik nu door zou gaan zou ik hun mening alleen maar versterken. Na een laatste woedende blik richting Sef strompelde ik naar de woonwa-

gen. Ik ging in het bovenste stapelbed tegen de zijwand liggen. Met mijn rug naar de anderen toe, mompelde ik een kort welterusten.

De volgende dag vertrokken we direct na het ontbijt. Samen met Eliora ruimde ik de spullen in het kamp op, terwijl Sef en Boris de strikken rondom het kamp verwijderden. Ik had die nacht slecht geslapen – bang dat ik opnieuw weg zou worden gevoerd in een droom.

Tijdens het eerste uur van de nieuwe dag had ik besloten om me neer te leggen bij het oordeel van de anderen. We waren maar een klein reisgezelschap met een belangrijke missie. Onrust in onze groep was het laatste dat we konden gebruiken. Ik bood daarom bij het eerste licht aan Boris en Eliora mijn excuses aan. Ook richting Sef mompelde ik iets wat er op moest lijken, maar ik kon niet verbergen dat ik nog steeds kwaad op hem was. Van alle mensen – of halfelfen – in Tibra had hij me moeten geloven. Hij wist van het bestaan van Cyr en had me zelfs gewaarschuwd!

Halverwege de ochtend, toen we ondanks de mist al een flink eind waren opgeschoten, liet Boris het tempo wat zakken om de paarden te ontzien. Ik wandelde naast de wagen, Eliora reed voorop en Sef rende vooruit met zijn onnatuurlijke snelheid en dook soms ongemerkt achteraan weer op. Toen hij me daarmee voor de tweede keer erg liet schrikken, viel ik geïrriteerd naar hem uit. Met zijn handen omhoog in onschuld, sprong hij om me heen en plaagde me – een poging om me aan het lachen te krijgen. Maar dit keer liet ik me niet vermurwen.

'Emris,' zei hij opeens serieus, met een onzekere klank in zijn stem. 'Blijf alsjeblieft niet boos op me.'

Ik klemde mijn kaken op elkaar en liep stug verder. Sef sprong voor me. Met zijn handen op mijn schouders dwong hij me tot stilstand. 'Emris,' probeerde hij nog een keer. 'Praat tegen me.'

'Waarom?' viel ik uit. 'Wat heeft het voor zin? Alles wat ik zeg of doe wordt weggewuifd. Ik hoef niet serieus te worden genomen. Ik ben maar een *pakketje*.'

Sef keek me verbluft aan. 'Zit dat je nog steeds dwars? Het was maar een grapje.'

Ik bloosde, geërgerd dat ik dat eruit had geflapt. 'Ik weet dat het een grapje was. Maar dat verandert niets aan het feit dat iedereen mij wel zo ziet. Een onbekwaam, mollig, verwend meisje. Jullie hebben geen vertrouwen in mij. Niet echt.' Ik sprak de laatste woorden zachtjes uit.

'Emris, ik weet dat wat je gisteren hebt meegemaakt niet zomaar een droom was.'

Sefs woorden bleven een moment in de lucht hangen.

'Wat?' Ongelovig keek ik naar hem op. Ik sloeg zijn handen van mijn schou-